

Clara Marie Pedersen

Født den 16. oktober 1940.

Uddannet sygeplejerske på Silkeborg Centralsygehus.

Gift med Peter Pedersen.

Børn: David født 1971.

Lene født 1973.

Miriam født 1976.

Simon født 1980.

Udsendt 1972 af Apostolsk Kirke til Zambia.

NYT FRA ZAMBIA

Kære SMF-venner!

Hjertelig tak for årsmøde-gaven, som jeg blev meget glad for og beder Herren om hjælp til at anvende på bedste måde.

I år har Peter og jeg besøgt ca. 50 af vore menigheder i Zambia - enten ved møder i kirkerne eller ved ledersamlinger i de respektive kirker. Peter har på hjerte at dele budskabet om Jesu genkomst ud fra Matthæus kap. 24 og 25 til så mange menigheder som muligt. I år var der fokus på hovedstaden og området deromkring, og desuden var vi i Sydprovinsen. I dag, den 24. oktober er det iøvrigt 50 år siden Zambia fik sin selvstændighed.

Her i oktober - vor varmeste måned - befinder vi os i Lilongwe, Malawi. Vi har 2 pastorer med os, så vi er godt hjulpe i tjenesten i menighe-

derne. Sidste weekend var vi sammen med den ene pastor, ved navn Joel på besøg i Mzuzu - 4 timers kørsel nord for Lilongwe. Her har vi kun én menighed, men åh hvor har de brug for et besøg. Det er et zambiansk ægtepar, Simon og Patricia Nyazulu udsendt for 13 år siden fra Kitwe, meget trofaste og loyale i tjenesten. De føler sig meget alene og får så at sige aldrig besøg fra deres hjemmemenighed. De udøste deres hjerter for os en aften, og vi var taknemmelige for, at vor pastor, som lige er blevet valgt som vice-missionssekretær, hørte det hele fra dem selv. Han er en trosfyldt og energisk Herrens tjener, som vi tror formår at viderebringe de byrder, som oftest tynger missionærer ude i marken -det at føle sig så alene. Der var en meget god respons på budskaberne, der blev bragt. Vi var der i 2 dage. Vejret var meget koldt og regnfuldt - en kæmpekontrast til vejret i Lilongwe. Måske skyldes det den store Malawi sø og de høje bjerge nordpå! Vi frøs faktisk det meste af tiden.

Da vi har vores familie her i byen, tilbringer jeg mest mulig tid hos dem. I husker måske, at vores yngste datter, Hannah og hendes Malawi-fødte mand, Samuel, har deres egne 5 børn fra 2-11 år, og desuden ansvar for deres mange adopterede børn fra 13-26 år. Nogle har fået jobs, hvilket virkelig er bønnesvar, for det er svært at finde - selv efter college-uddannelse. Andre er på college for tiden, og der er endnu nogle få i skolen. Der er mange glæder, men også mange hjertesorger ved at være forældre til så mange, især dem som nu er teenager børn.

For at I kan forestille jer lidt af livet hernede i Afrika, vil jeg fortælle lidt fra hverdagen her. Da vi besøgte dem for ca. 1 år siden, tog Samuel sin adopterede søn, Ruben med på en tur helt oppe i nord. Ruben er 21 år, lille af vækst, men meget dygtig og intelligent. Han fik lov at køre med Samuel, for at han kunne besøge sin biologiske familie deroppe. Så mens Samuel besøgte nogle landsbyer, hvor han kanaliserede hjælp fra udlandet til mange forældreløse og dårligt stillede børn, var Ruben på besøg hos sin egen familie. Han fik til opgave at oplære unge dér til at køre motorcykel. I stedet samledes mange tanter og onkler sig om Ruben og lagde et frygteligt stærkt pres på ham, for at få ham til at finde sig en kone i landsbyen her og nu. De ville simpelthen beholde ham der. Ruben som er glad for at være ugift og stadig under uddannelse i Kayuni-familien satte sig til modværge og ville ikke ned på deres lave umoralske niveau. Der må være brugt heksekraft i mod ham, for da han kom hjem, var han ikke til at kende. Han skændtes og kom i klammeri med sine søskende hele tiden, var uregerlig, og især Hannah som Mor mærkede, at han var i oprør mod Gud. Dette kulminerede, da han brændte sin bibel, som hans Mor havde givet ham tidligere, og som han altid havde elsket.

Da vi kom sidste år, var dette lige sket, og Hannah var nærmest lammet ved at se sin elskede søn så oprørsk. Vi blev enige om, at vi som bedsteforældre skulle have en tid med ham i bøn, hvor vi brød fjendens magt over ham. Han blev, og er stadig igen den kære Ruben, som vi alle holder så meget af. Al ære skal gå til Jesus for denne kæmpestore sejr i hans liv.

Hver torsdag aften har de cellegruppemøde i et af deres huse, som ligger ret tæt på forældrenes. Dette er et højdepunkt både for dem selv og deres forældre at kunne samles som storfamilie og dele Guds Ord. 3 af de ældste børn er med i lovsangsgruppen i den store Baptist-kirke, som de besøger om søndagen. En af pigerne, Susan

ledte endda lovsangen sidste søndag. Vi har også den glæde denne gang, at vores datter er blevet bedt om at undervise/prædike på næste søndag, hvor det er "kvindernes dag" i den kirke.

Når vi igen er tilbage i Ndola, nærmer 4. november sig, og da kommer næste retssag op vedrørende Lifeline. Da vi sidste år besøgte vores SMF-Skjern kreds, delte vi med dem vores sorg og skuffelse over, at vi måtte lukke Lifeline. Det skete pga. Lenes medarbejders utroskab med penge. Han blev fyret, men vil stadig ikke acceptere dette. Anlagde sag imod bestyrelsen, hvor Peter var – og er – formand. Han mener, at alle bygninger og grund tilhører ham. Der har været mange grimme angreb fra hans side gennem det sidste års tid, og han bruger sin indflydelse i politiske kredse til at prøve at angribe os.

Vil I være med til at bede om, at Herren, den retfærdige dommer, må gribe ind? Vi har jo erfaret, at der overhovedet ikke er plads til sandhed og retfærdighed i retssystemet i Zambia. Bed også gerne om at vore hjerter bliver bevaret i tilgivelse og kærlighed. Vor kamp er jo ikke mod kød og blod, men i virkeligheden mod magter og myndigheder i den åndelige og virkelige verden omkring os. Vi holder fast i Jesu sejr over fjenden på Golgathas kors, og at vi vinder sejr gennem blodets kraft og vort vidnesbyrd (Åb. Kap. 12). Guds løfter i Hans Ord bliver mere og mere dyrebare og hjælpende for os og vi øver os ofte i at lære Guds Ord udenad. Det giver ny kraft at proklamere løfterne. Vi føler et stærkt pres imod os – ikke mindst i sagen omkring Lifeline, så tak for jeres fortsatte trofaste forbøn for os. Lyset må og skal sejre!

Jeg vil slutte med at takke for jeres kærlighed til os og for jeres forbøn. Håber at se flere af jer under orloven næste år. Må Gud velsigne og bevare jer alle i SMF.

*Kærlig hilsen
Peter og Clara Marie Pedersen, Zambia*